

عنوان مقاله:

رائیه ناقصه لبیبی

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای نوین ادبی، دوره 53، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسنده:

امیر منصوری - فریوسی

خلاصه مقاله:

سید الشعرا لبیبی از شاعران آخر قرن چهارم و اوایل قرن پنجم هجری، قصیده‌ای دارد با مطلع «چو دل برکندم از دیدار دلبر/ نهادم مهر خرسندی به دل بر» این قصیده اولین قصیده شناخته شده از لبیبی است که محل بحث‌های فراوان توسط عوفی، رضاقلی خان هدایت، ملک الشعرا بهار، دبیرسیاقی و ابراهیم قیصری بوده است. در مقالاتی که رشحه قلم هریک از این افراد بوده زوایایی از حیات و شاعری لبیبی نمایانده شده است، این محققان و در صدر ایشان بهار دریافته‌اند که انتساب این قصیده به فرخی و منوچهری به خطا بوده است و هریک تلاش کرده‌اند تا ریشه این خطا را بیابند، اما همگی در شناساندن منبع اصلی این قصیده و منبع انتساب آن به فرخی و منوچهری به خطا رفته‌اند. در این مقاله به بررسی منبع اصلی قصیده لبیبی و صورت کامل این قصیده خواهیم پرداخت، صورتی که بیش از یافته‌ها و اشاره‌های نگارندگان و یادکنندگان شناخته شده از این قصیده است.

کلمات کلیدی:

لبیبی، فرخی، منوچهری، قصیده رائیه، عوفی، هدایت، ملک الشعرا بهار، دبیرسیاقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1151985>

